

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. V. Vtrum Filius Dei naturam humanam assumere debuerit in omnibus
indiuiduis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

unicam in Christo esse personam ex eo quod in scriptura ea quæ sunt Dei tribuuntur homini, & contra, quod manifestè arguit naturam in illo subsistisse per diuinum suppositum, & inde arguunt caruisse proprio, quia aliàs non fuisset communicatio idiomatum: dico tamen inde aptè colligi in omni vnione hypostatica affectiones singularum naturarum tribui personæ in qua vniuntur, & proinde non posse naturam assumptam retinere propriam personalitatem, cum inter supposita non intercedat communicatio idiomatum.

Refellitur secunda.
69.
Ad 2. confirmationem Resp. non esse de fide quod natura personata non possit assumi propter modum explicandi Patres in obiectione positum, qui licet nullo modo videatur probabilis, & repugnet communi sensui Doctorum, non tamen videtur hæreticus, sed videtur saluâ fide posse sustineri.

Prob. 2. conclusio. propria personalitas constituit rem per se subsistentem, estque vltimus terminus substantialis rei; per assumptionem autem res constituitur in alio, & vltius terminatur termino alieno in eodem genere; hæc autem planè inter se repugnant; ergo repugnat rem simul his duobus modis se habere.

Prob. 3. si natura personata possit assumi, sequeretur ipsam personalitatem assumi posse saltem mediare; quod omnino repugnat, cum repugnet id quo aliquid terminatur & constituitur per se subsistens assumi & vltius terminari. sequela vero prob. natura non potest assumi quin assumatur modi illius, ut satis constat ex philosophia.

70.
Nec dictis obstat quod eadem natura possit sæpius poni per se, ut patet in natura diuina, possit etiam sæpius poni in alio, ut supra cum S. Thom. ostendimus, tradentes quod eadem natura possit à pluribus personis assumi, id, inquam, non obstat, quia illi modi se habendi nullam inter se inuoluunt repugnantiam, ut in superioribus ostendimus.

Petes an natura replicata non possit retentâ personalitate propria secundum vnâ replicationem eadem carere secundum aliam, & per consequens assumi? Resp. posse, neque inde sequi ea quæ intulimus, nec aliam apparere repugnantiam; nam eo casu natura subiret rationem duarum naturarum, & ita tolleretur apprensus contradictio, ut patet in simili in corpore Christi, quod in celo est extensum quoad locum, in Venerabili Eucharistia inextensum.

ARTICVLVS IV.

Virum Filius Dei debuerit assumere humanam naturam abstractam ab omnibus indiuiduis?

Resp. neg. Damasc.
72.
RESPONDET negatiuè. quod probat argumento sed contra ex Dam. lib. 3. de fide cap. 11. 2. quia id est impossibile: nam natura humana abstracta ab indiuiduis non habet esse extra intellectum, & proinde non potest ita assumi. 3. etiam si haberet esse extra intellectum, non conueniret ita assumi; quia ita abstracta non est sensibilis; præterea eius operationes, utpote vniuersales non essent capaces meriti.

Operatio-
nes natura
sic abstra-
ctæ non
essent ca-
paces me-
riti

ARTICVLVS V.

Virum Filius Dei naturam humanam assumere debuerit in omnibus indiuiduis.

Resp. neg. Damasc.
73.
NEGAT id fuisse conueniens. quod probat 1. argumento sed contra ex Dam. lib. 3. de fide cap. 11. 2. eo casu omnes homines essent vna persona, quod est contra conditionem nature humanæ, quæ postulat in singulis indiuiduis distincta supposita. 3. tolleretur dignitas Christi supra alios homines, non enim esset caput hominum, non esset meritis hominibus; unde etiam tolleretur conditio redemptoris.

ARTICVLVS VI.

Virum conueniens fuerit quod Filius Dei humanam naturam assumeret ex stirpe Adæ?

Resp. affir. Luc. 3.
74.
AFFIRMAT. patet ex genealogia Christi Lucæ 3. Tres adfert congruentias. 1. id pertinet ad quandam iusticiam, ut scilicet is satisfaceret qui peccauit, nimirum dum aliquis ex eius prosapia satisfactionem obtulit. 2. pertinet ad hominis dignitatem, dum victor nascitur ex eo genere quod à diabolo victum fuerat. 3. per id potentia Dei eluxit, dum de natura corrupta id assumpsit, quod in maximam dignitatem & virtutem est promotum.

QVÆSTIO V.

De modo vniõis ex parte partium.

VAMVIS materia huius questionis colligi possit tum ex questione 1. tum ex precedenti, nihilominus ad confutandos varios errores, qui circa illam versati fuerunt, S. Tho. peculiari tractat de vniõis partium humanæ naturæ.

ARTICVLVS I.

Virum Dei Filius debuerit assumere verum corpus?

1.
NOTANDVM varios hæreticos sensisse Christum habuisse corpus imaginariū. ita sensit Marcion teste Tert. lib. de præscriptionibus aduersus hæreticos cap. 51. & lib. de carne Christi cap. 1. idem senserunt Manichæi, ut refert Aug. li. de hæresibus, heresi 46. Priscillianistæ ut refert S. Leo epist. 93.
2.
Verum de fide est Filium Dei verum corpus assumpsisse, quod docet S. Tho. Definuit omnibus ijs locis, quibus definitur quod Christus fuerit verus homo, & quod Filius Dei naturam humanam assumpsit, cum ad veritatē hominis & nature humanæ requiratur verū corpus. videri possunt symbolum Apostolorum, Nicænum, Athanasij, Concilium Ephesinum, Chalcedonense, Lateranense sub
Error Mar-
cionis Ma-
nich. Priscil-
lian.
De fide est
Christum
habuisse
verum cor-
pus.
Prob. ex
Symb. &
Conc. Eph.
Chalcedon.
Lateran. To-
let. 6. & 4.
Inno-